

Rositsa Chernokozheva

Institute for Literature, Bulgarian Academy of Sciences

They Knew Vihren

This text will be short. We tend to have complex feelings for those who were once close to us but are no longer with us. While we love them and cherish the memories and lives we shared with them, their absence can also bring sorrow and pain.

This is particularly true when remembering Vihren.

I contacted many of his friends and colleagues at the suggestion of Prof. Zeinep Zafer from Ankara University, without specifying a particular genre for their texts. They were free to choose whether to submit a scholarly article or to share personal recollections of Vihren. I did not want to impose any restrictions on what they would write. As a result, although published in the scholarly e-journal Dzyalo, only a small portion of the texts are academic papers. The majority of the texts are personal accounts of how Vihren impacted the authors' lives. Some of them were close friends, while others had more distant relationships with him.

The classic saying goes that of the people who are no longer with us, one should only speak good, or say nothing. I believe, however, that people have written kind words about Vihren not just because of this, but because he was a compassionate, generous and understanding person, colleague and friend.

I hope to collect more memories of him, and I thank everyone who responded to my invitation to share recollections of Vihren.

My son Vihren and I wish to express our gratitude to Avgusta Manoleva for giving us the opportunity to publish the result of these efforts in a prestigious academic journal despite it not being a collection of research articles. We would also like to extend our thanks to the editors and staff of the journal for supporting our idea.

Росица Чернокожева

(Институт за литература, Българска академия на науките)

Те познаваха Вихрен

Този текст ще е кратък. Към хората, с които сме били близки и които вече не са сред нас, в този свят, изпитваме амбивалентни чувства. Обич от това, че сме споделяли живота им и съжаление и болка от тяхното вече отсъствие в ежедневието ни.

Това, безспорно присъства и в тези спомени за Вихрен.

Когато се обърнах към голям брой хора, по идея на проф. Зейнеп Зафер, от Анкарския университет, които са имали приятелски или колегиални отношения с него, съзнателно не писах какъв жанр да бъдат техните текстове. Дали научни статии или просто спомени от връзките си с него. Не исках да ограничавам или да диктувам някаква насока в това, което ще пишат. Така, че макар и публикувани в научното електронно списание „Дзяло“, малка част от текстовете имат научен характер. Преобладават спомените как тези хора са възприемали чисто човешки присъствието на Вихрен в техния живот. Едни са били по-близки с него, други имат по-бегли отношения и спомени.

Знаем класическото твърдение, че за хората, които са си отишли от този свят, се казва само добро или нищо. Мисля, че това, че в тези спомени хората говорят с добро не по тази формална причина, а просто защото Вихрен бе добър, щедър и толерантен човек, колега и приятел. Тези, които не откликнаха на моите покани да напишат за него, явно са предпочели да не казват нищо, надявам се, от уважение.

Имам надежда, че ще събера още спомени.

Благодаря на всички, които се отзоваха на поканите ми да напишат.

Аз и синът ни Вихрен-младши благодарим и на проф. Августа Манолева за предложението да публикува текстовете в научно списание, което се реферира, макар това да не са научни статии, както и на целия екип на списанието, че подкрепи тази идея.